

Voor de kleuters

Jo Kalmijn—Spierenburg

De aard-be-ving in de pi-a-no

Weet je, waar de twee grij-ze mui-zen Tril-snor en Bib-ber-staart-je hun nest had-den ge-maakt?

Niet in de keu-ken-kast, niet in het ko-len-hok, niet ach-ter het for-nuis, maar... in de pi-a-no!

Die pi-a-no was heel oud en er werd nooit meer op ge-speeld. De vin-gers van o-ma, die in het huis woon-de, wa-ren véél te stijf ge-wor-den.

El-ke mor-gen werd de pi-a-no al-leen met een zach-te doek op-ge-wre-ven. En ver-der stond zij maar stil-le-tjes in het hoek-je bij de schoor-steen met een sche-mer-lamp en een blau-we vaas er op.

Het was voor de mui-zen heer-lijk rus-tig wo-nen in de pi-a-no. En heel wat def-ti-ger dan ach-ter het for-nuis of zo-iets!

Tril-snor had aan de ach-ter-kant van de pi-a-no een flink gat ge-knaagd. Daar kon-den hij en zijn vrouw-tje Bib-ber-staart-je ge-mak-ke-lijk door in- en uit-wip-pen.

Door dat gat had-den ze sa-men een he-le-boel ra-fels, pluis-jes en pa-pier-snip-pers naar

bin-nen gesleept. Het was een lek-ker warm nest ge-wor-den.

's Nachts gin-gen Tril-snor en Bib-ber-staart-je er op uit om van de kaas en van het spek in de keu-ken te snoepen. En o-ver-dag de-den ze, ge-zel-lig dicht bij el-kaar een mid-dag-dut-je.

Het be-viel hen daar best. Ze wa-ren ten-min-ste van plan om nooit meer te ver-hui-zen. Wat zou het fijn zijn, als ze o-ver een poos-je een nest vol mui-zen-kin-de-ren had-den! Die kleine peu-ters zou-den in de pi-a-no net zo-veel kun-nen ra-vot-ten als ze maar wil-den.

Maar vóór het zo ver was, ge-beur-de er iets ver-schrik-ke-lijks. In de va-can-tie kwam Jaap bij zijn o-ma lo-ge-ren. Jaap was een ech-te rob-be-does van een jon-gen.

O-ma vond het wát ge-zel-lig. Ze kook-te el-ke dag pud-ding met bes-sen-sap, om-dat hij daar zo van hield. En ze vul-de het trom-mel-tje in het dres-soir met ech-te bo-ter-koek-jes in-plaats van met dro-ge bis-cuit-jes.

Maar Jaap ver-veel-de zich al gauw. Hij dren-tel-de eens door de ka-mer. Hij be-keek de Chi-ne-se vaas-jes op de schoor-steen en de blau-we bor-den bo-ven de deur. Op-eens ging hij op de pi-a-no-kruk zit-ten om een deun-tje te spe-len. „In een blauw ge-rui-te kiel” ken-de hij een beet-je uit zijn hoofd.

Tril-snor en Bib-ber-staart-je de-den net hun slaap-je. Roem, boem, boem, tim-mer-de Jaap op de ge-le toet-sen van de pi-a-no.

Je be-grijpt, dat de twee mui-zen zich haast een on-ge-luk schrok-ken. Ze wis-ten op geen stuk-ken na, waar dat la-waai op-eens van-daan kwam. Het was een schan-daal, de he-le pi-a-no stond er van te tril-len en te dreu-nen.

„O, o, o,” piep-te Bib-ber-staart-je ang-stig. „Straks stort al-les nog bo-ven ons hoofd in el-kaar. Wat zijn we be-gon-nen om hier te gaan wo-nen. Het is hier zo ge-vaar-lijk, mis-schien spookt het hier wel.”

„Stil maar, stil maar” pro-beer-de Tril-snor haar ge-rust te stel-len. „Het is na-tuur-lijk een aard-be-ving. Hou me maar ste-vig aan mijn staart-je vast. Mis-schien is het zo da-de-lijk wel voor-bij.” Zelf beef-de hij ook van zijn neus tot de punt van zijn staart, maar hij hield zich kra-nig.

Na „In een blauw ge-rui-te kiel” speel-de Jaap nog een vro-lijk mars-je. Toen werd het ge-luk-kig stil.

Maar Tril-snor en Bib-ber-staart-je wa-ren zó van streek, dat ze niet meer in slaap kon-den ko-men. En dat was geen won-der.

De ver-de-re dag bleef het rus-tig. Jaap was met O-ma bood-schap-pen doen.

„La-ten we hier maar stil-le-tjes blij-ven”, zei Tril-snor. „Het schijnt, dat er geen nieu-we aard-be-ving meer komt.”

Maar Bib-ber-staart-je wil-de geen dag langer op die ver-schrik-ke-lij-ke plaats blij-ven.

De mui-zen wacht-ten tot het don-ker was. Toen sleep-ten ze al-le ra-fels, pluis-jes en papier-snip-pers door het gat uit de pi-a-no. Ze brach-ten de he-le boel on-der een los-se plank in de keu-ken-vloer.

Mis-schien zou-den ze in de pi-a-no op de duur wel aan de her-rie ge-wend zijn ge-raakt, maar voor de kleine mui-zen zou het la-ter toch veel te on-rus-tig zijn.

Nu, on-der de keu-ken-vloer woon-den Tril-snor en Bib-ber-staart-je heus ook heel ge-rief-lijk. Al-leen was het er na-tuur-lijk niet zo def-tig wo-nen als in de pi-a-no.

Maar daar ga-ven Tril-snor en Bib-ber-staart-je niets om.

Voor **Postzegel**verzamelaars

Over de „Humor in de postzegels”

Ongetwijfeld zijn er onder jullie velen, die „aan postzegels doen” of deden en... gelijk zovelen „mislukten”, omdat zij of te hard van stapel liepen en daarna hetzij door gebrek aan relaties, hetzij door geldgebrek hun albums niet gauw genoeg konden vullen, ofwel omdat zij dat „alsmaar zegeltjes plakken in vakjes” op de duur vervelend begonnen te vinden en daarom de boel maar opruimden.

Dat is heel jammer en wel, omdat dat postzegels verzamelen *nooit* vervelend behoeft te worden, als jullie maar eens met wat meer aandacht dan gewoonlijk wilt gaan letten op de afbeeldingen van de zegels en wat zij ons te vertellen hebben en er vervolgens alle bijzonderheden, die op die afbeeldingen betrekking hebben, zoals b.v. geschiedkundige, aardrijkskundige en andere historische gegevens bij gaat opzoeken en er bij gaat schrijven of er bij gaat opplakken, zodat je op de lange duur een aardige historische verzameling bij elkaar krijgt, die je nooit meer zult willen missen.

Een andere aardige bezigheid, die we hier speciaal onder jullie aandacht willen brengen is het opsporen van aardigheden en ongerijmdheden in de afbeeldingen van de zegels. Ongetwijfeld zul je jezelf na het bekijken van zo'n afbeelding weleens hebben afgevraagd: „Hoe kan dat eigenlijk?” of: „hoe is het mogelijk, dat een zegel zó kon worden uitgegeven?” Helaas wordt er aan het bekijken van die zegel-afbeeldingen nog maar al te weinig aandacht besteed en dat is heel jammer, want daardoor ontgaat jullie heel veel van het aardige, leerzame en dus *nuttige* van hetgeen de philatelie aan haar ijverige beoefenaars biedt. Combineer je deze wijze van verzamelen met de gewone manier, b.v. met jullie schoolvakken zoals aardrijkskunde, geschiedenis, dierkunde enz., dan leer je al spelende en speel je al *lerende*, zodat dit je schoolrapport ten goede komt.

Nu moet je niet denken, dat deze „humor in de postzegels” de bedoeling heeft om de philatelie op zichzelf belachelijk te maken. Integendeel! Het is — goed beschouwd — een heel ernstige bezigheid, die een speciale studie van de zegelafbeeldingen vormt en — naast een gezonde zin voor humor — ook nog een zeer scherp opmerkingsvermogen, een algemene ontwikkeling plus een zeer scherp en kritisch bekijken der zegelbeelden vereist, soms zelfs met gebruik van een vergrootglas.

De „humor in de postzegels” opent een nieuw en interessant arbeidsveld voor ieder, die in het vergaren en opplakken van zegeltjes alléén geen bevrediging kan vinden.

Voor al jeugdige verzamelaars leren er hun ogen en hersenen meer en beter door te gebruiken. Wie zich er op toelegt zal er weldra door worden geboid en zal zich — zoals hierboven reeds gezegd — dikwijls afvragen: „Hoe is dat nu eigenlijk mogelijk?” of: „Hoe kan dat nu eigenlijk?”

Hoe licht toch kan men zich in de betekenis der zegels al niet vergissen en zichzelf belachelijk maken. Om maar eens een paar voorbeelden te noemen: daar heb je b.v. het portret van „Foscolo”, voorkomend op een zegel van Italië. Ha, zo denkt een oningewijde: dat is vast en zeker de uitvinder van de „Fosco”! Maar deze heer was helemaal niet de uitvinder van de bij ons zo goed bekende, lekkere „foscodrank”, maar een bekend Italiaans schrijver, die zelfs geen flauw idee had van het bestaan van Fosco. Zo is „Velasquez” ook alweer niet de uitvinder of fabrikant van de bij ons zo goed bekende „Velasquez” sigaren, maar een beroemd Spaans schilder. En zo is ook „Lope de Vega” ook alweer niet de Spaanse vertaling van ons zuiver Hollandse „loop naar de weerga”, maar de naam van een beroemd Spaans schrijver. Waaruit jullie met de jullie aangeboren schranderheid ongetwijfeld zult opmaken, dat ook in de philatelie voet-angels en klemmen liggen bij de vleet!

Leg jullie daarom — eventueel naast je gewone manier van verzamelen, want die behoeft je er volstrekt niet voor op te geven — ook eens toe op het verzamelen van *die* zegels, die aanleiding geven tot humoristische of kritische opmerkingen. Plak elk zegel op een afzonderlijk albumblad, of los blad, en schrijf er de opmerkingen netjes onder.

We zullen in deze rubriek geregeld een of meer van die zegels bespreken om jullie wat wegwijs te maken. Op de lange duur krijgen jullie dan een philatelistisch, humoristisch albumpje, dat ge voor geen geld van de wereld meer zult willen missen. Jullie zult er je algemene kennis mee verrijken, je zult er je verzamelgenoege door vergroten en er stellig toe overgaan te trachten ook zelf eens wat te vinden.

Natuurlijk zal het de waarde van het album sterk vergroten als je de echte zegels tracht te krijgen en die over de cliché's heenplakt.

Probeer het dus eens en ik twijfel er niet aan of ge zult er veel plezier mee beleven. Veel succes toegewenst door

N. A. ZILVER

Nadruk verboden.